

Rahatarkus

Täna ärkas Eliise varem kui tavaliselt. Varemgi kui ema, kes on Ööbikute peres tavaliselt kõige varajasem. Isegi Euro polnud ärkvel, vaid nägi maitsvast lihakäntsakast und. Eliise polnud haige ega ärganud ka mõne halva unenäo peale. Ta ei jõudnud seda päeva lihtsalt ära oodata ega tahtnud sisse magada. Täna oli nimelt päev, kui neile pidi külla tulema kallis tädi Anne-Mari Küproselst, keda nad polnud juba ammu näinud.

„Kuule, millal ta juba tuleb?“ sosistas Eliise, nügides ema kannatamatult.

„Luba mul veel mõni minut magada,“ palus ema.

„Millal me juba Anne-Marit näeme?“ käis Eliise peale.

„Lõuna ajal, aga lase mul nüüd natuke tukkuda,“ kaebas ema, kes oli keset unenägu üles aetud.

Sellal kui kõik magasid, joonistas Eliise ilusa pildi, mille kavatses kinkida tädile tänutäheks kõigi toredate kingituste eest, mida ta kaasa toob. Tädi teadis alati, millega neid üllatada.

Aeg venis teosammul ning isegi kui kõik olid ärganud, polnud Anne-Mari ikka veel välja ilmunud. Lapsed hakkasid juba lootust kaotama, kui viimaks helises uksekell. Margus ja Eliise jooksid uksele vastu, karjudes: „Tädi tuli, tädi tuli!“

Uks avanes. Anne-Maril oli suur naeratus näol ja juuksed leekisid punaselt nagu tuli. „No kuidas siis minu lemmiklapsed elavad? Kas igatsesite juba oma tädi?“

Kui pere oli elutoas istet võtnud, serveeris ema neile maitsvat teed ja piparkooke, nagu iga kord, kui tädi neil külas käis.

„Eliise, teeme õige mu kohvri lahti,“ teatas tädi.

Margus ja Eliise teadsid kohe, et nüüd on kingituste aeg. Kõik lapsed teavad, et kingitused on üks maailma parimaid asju! Vähemalt ei teadnud Eliise ühtegi last, kellele ei meeldiks kingitused. Emale kinkis Anne-Mari imeilusa kaelakee. Kuigi kee emale väga meeldis, tundis ta piinlikkust, et õde oli oma heldusest tema peale nii palju raha laristanud. Isa sai vaskse käeketi.

„Vasest kaubad on Küprose au ja uhkus. Neid on seal toodetud juba üle kolme tuhande aasta,“

selgitas tädi.

Lapsed teadsid, et nüüd on nende kord. Nagu alati poetas tädi neile esiteks pihku Küprose maiustused, kummalegi kaks karpi. Kommid olid magusamad kui mesi ja Margusele meeldisid need üliväga.

„Teate, ma ei saanud suuri mänguasju osta, sest need poleks mulle kohvrissi mahtunud, nii et võtke need ümbrikud ja ostke ise, mida tahate,“ ütles Anne-Mari ning ulatas kummalegi lapsele ümbriku. Eliise piilus kohe sisse ja ta silmad lõid särada: „200 eurot! Sellise raha eest saan terve poe tühjaks osta! Aitäh, tädi!“ Kuigi Margus ei saanud päriselt aru, kui suurt raha ta peos hoidis, tegi ta koos õega tädile suure kalli.

Isa oli samuti rõõmus, kuid tundus, et ema polnud olukorraga eriti rahul. Enne Anne-Mari saabumist oli ta ju telefonis palunud, et too eriti raha ei raiskaks. Pärast iga külaskäiku ununesid lastel vastutustundliku rahakasutuse reeglid, mida nad olid suure vaevaga juurutanud. Aga tädile mõjus see jutt alati kui hane selga vesi. Tema meelest tähendas rõõmus laps poputatud last.

Kui lapsed olid oma tuppä jooksnud, et hakata mõtlema, mida kõike nad nii suure summa eest ostavad, ütles ema: „Aitäh, õde, aga sa kipud alati laristama, kuigi meil on ju teisiti kokku lepitud.“

„Need on sinu kokkulepped, õeke, mitte minu omad,“ vastas Anne-Mari.

Isa uuris oma uut käevõru ega öelnud midagi, sest teadis, et Anne-Mari ei muutu ning ema ka mitte. Iga kord juhtus täpselt sama. Eliise ja Marguse isapoolsed vanavanemad käitusid samamoodi ning külvasid lapsed Ööbikute pere kodustest reeglitest hoolimata alati kommide ja kingitustega üle. Kui Margus osanuks raha kokku arvutada, siis avastanuks ta, et tal on tänu tädi ja vanavanemate kinkidele üle 800 euro sääste. Ükskord sai ema reeglite eiramise pärast nii vihaseks, et ähvardas, et ei luba enam oma õel ja mehe vanematel neile külla tulla. Kingiks toodud kommide hulk on ehk pärast seda natuke vähenenud, kuid põhimõtteliselt pole midagi muutunud.

Märganud, et õde on tema peale pahane, otsustas Anne-Mari midagi ette võtta. „Tead, sellest pole midagi. Mul on plaan, kuidas seda heastada. Ma koostan koos lastega õige selle raha

kasutamiseks juhendi!“

Tädi kutsus Ööbikute pere pisemad liikmed enda juurde ja tutvustas mängu sisu. Eliisele pakkus mäng huvi ja ta õppis reeglid ruttu ära. Need olid lihtsad: Margus ja Eliise pidid välja mõtlema plaani, kuidas tädi kingitud 200 eurot kulutada.

Ligi tunniga oli lehele kirja saanud pikk nimekiri asjadest, kuidas Eliise oma varandust plaanib kasutada.

Margus ei teinud plaani, vaid ütles, et ta ostab õega samad asjad pluss kaks traktorit. Ja isale uue auto.

Emale meeldis Anne-Mari ootamatu „raha kasutusjuhendi“ idee väga. Hiljem rääkis ta sellest oma vanematele ja sõpradele ning kasutas seda isegi laste sünnipäevadel, pannes ümbrikusse lisaks kaardile väikese juhendi, kuidas kingitud raha mõistlikult kulutada.